PRIORITATE ABSOLUTĂ „SCHIMBULUI DE MÎINE",

CALEA REDRESĂRII ATLETISMULUI NOSTRU!

Problematica atît de complexă și atît de importantă a CREȘTERII ȘI FORMĂRII SCHIMBULUI DE MÎINE ÎN ATLETISM, SPORT PRIORITAR ÎN TOATE JUDEȚELE ȚĂRII, ne-a dat ideea de a organiza o masă rotundă la care am invitat persoane cu atribuții pe această linie. Au participat : prof. VLADIMIR SIMIONESCU, președintele Comisiei centrale de juniori a F.R. Atletism, prof. IONEL MIRONESCU, inspector în Ministerul Educației și Învățămîntului, ambii membri ai biroului F.R. Atletism, CONSTANTIN NOURESCU, antrenor federal de atletism pentru juniori, prof. GHEORGHE TEȘU, directorul C.S.Ș nr. 190 București.

CLASAMENTUL pe județe

1.	MUNICIP. BUC.	155 p
2.	Dolj	30 p
3.	Iași	22 p
4.	Hunedoara	21 p
5—6.	Argeș,	18 p
	Galați	18 p
7— 8.	Cluj	16 p
	Satu Mare	16 p
9.	Neamț	14 p
10—12.	Arad,	8 p
	Bacău,	8 p
	Sibiu	8 p
13.	Vrancea	7 p
14—16.	Bihor,	6 p
	Brașov,	6 p
	Mehedinți	6 p
17.	Caraș-Severin	5 p
18.	Brăila	4 p
19—32.	Bistrița-Năsăud,	2 p
	Buzău,	2 p
	Călărași	2 p
	Covasna,	2 p
	Dîmbovița,	2 p
	Gorj.	2 p
	Maramureș,	2 p
	Mureș,	2 p
	Prahova,	2 p
	Sălaj.	2 p
	Suceava,	2 p
	Timiș.	2 p
	Tulcea.	2 p
	Vîlcea	2 p

CLASAMENTUL unităților sportive

1.	C.S.Ș. Lic. 2. Buc	56 p
2.	C.S.Ș. Atletism Cv.	30 p
3— 6.	C.S.Ș. M. Eminescu Iași	18 p
	C.S.Ș. nr. 4 Buc,	18 p
	C.S.Ș.A. C-lung. Mușcel	18 p
7.	Viit. Buc.	17 p
8.	C.S.Ș.A. Cj.-Nap.	16 p
9—10.	Steaua București,	14 p
	C.S.Ș. Satu M.	14 p
11.	C.S.Ș. Cetate Deva	13 p
12.	C.S.Ș. 2 Galați	12 p
13—14.	C.A.U. București,	10 p
	C.S.Ș. Piatra N.	10 p
15—16.	C.S.Ș. 1 Arad,	8 p
	C.S.Ș. Bacău	8 p
17.	C.S.Ș. Focșani	7 p
18—22.	Metalul București,	6 p
	C.S.Ș. Triumf Buc.,	6 p
	C.S.Ș. 1 Galați,	6 p
	C.S.Ș. Șoimii Sibiu,	6 p
	C.S.Ș. Drobeta-Turnu Severin	6 p
23.	C.S.Ș. Reșița	5 p
24—30.	P.T.T. București,	4 p
	C.S.Ș. 1 Brăila,	4 p
	Rapid București,	4 p
	Metalul Hunedoara,	4 p
	C.S.Ș. 1 Oradea,	4 p
	Jiul Petroșani,	4 p
	C.A. Roman	4 p

Pe locurile 31—53 mai figurează încă 22 de unități sportive care totalizează cîte 2 p.

Ambele clasamente au fost alcătuite pe baza punctajelor realizate după criteriul selecționării juniorilor în loturile naționale de juniori (2 p), tineret (3 p) și seniori (10 p), și al comportării acestora în marile competiții ale anului, campionatele europene și concursul „Prietenia" (puncte atribuite după sistemul așa-zis „olimpic" : 7—5—4—3—2—1 p, pentru locurile I—VI).

REPORTER : Avem plăcerea de a discuta cu persoane avînd o mare experiență în domeniul atletismului în general și al atletismului tînăr în special. Într-o măsură mai mare sau mai mică, fiecare dintre dumneavoastră sînteți factori de decizie în acest ultim domeniu, sînteți, adică, implicați în problematica creșterii „schimbului de mîine" al atletismului românesc. Să intrăm, deci, în subiect, propunîndu-vă ca punct de plecare cele două clasamente pe județe și pe unități sportive.

V. SIMIONESCU : Discuția noastră este binevenită pentru că privește acea parte a atletismului nostru juvenil care se află, ca valoare, în raza de selecție a loturilor reprezentative. Rămîne însă ca, în mod necesar, pe viitor să se aducă în discuție și unitățile cu grupe de nivel III și II, adică unitățile cuprinse grosso-modo, între numărul 54, adică ultima clasată în ierarhia unităților sportive, și 169, cîte există în total în țară.

C. NOURESCU : Poziția de frunte a C.S.Ș. Lic. 2 București îmi spune că AICI A FOST REZOLVATĂ PROBLEMA BUGETULUI DE TIMP AL ELEVILOR care trebuie să facă față, știm bine, atît cerințelor învățăturii, cît și celor ale performanței. Pornind, însă, de la ceea ce dezvăluie clasamentul unităților sportive, văd utilă formarea, în fiecare județ, a cîte unui club sau a unei secții foarte puternice, care să beneficieze de condiții apropiate sau asemănătoare cu cele ale C.S.Ș. Lic. 2 București — care are marele merit de a ne fi demonstrat că se poate ! — în jurul cărora să graviteze alte secții, cu pondere organizatorică mai mică, cu condiții materiale, implicit, mai reduse. Aceste secții-satelit vor avea rolul, bine determinat, de a oferi elementul cel mai bine dotat pe care l-au descoperit și inițiat, adică „omul de excepție", clubului sau secției-fanion, unde să-și continue în condiții mult mai favorabile nu numai activitatea de performanță, ci și cea școlară. Aș numi aceste unități „CLUBURI SPORTIVE ȘCOLARE DE MARE PERFORMANȚĂ". Unitățile-satelit ar primi, la rîndul lor, punctaje pentru promovările spre cluburile de mare performanță, iar viitoarele ierarhizări ar fi nu numai complete, ci și mult mai utile.

GH. TEȘU : Subscriu la aceste afirmații, remarcînd, la rîndul meu, că celelalte unități fruntașe în clasamentul cluburilor — C.S.Ș.A. Craiova, C.S.Ș. Mihai Eminescu Iași, C.S.Ș.A. Cîmpulung Muscel și altele — sînt primele clasate pentru că s-au apropiat mai mult de ceea ce vrem noi să fie toate unitățile de genul lor, din punct de vedere organizatoric.

I. MIRONESCU : Aș vrea să subliniez că activitatea cu copiii și juniorii este bine definită și pusă la punct. Activitatea aceasta este rațional dezvoltată pe tot cuprinsul țării, cu atît mai mult cu cît în toate județele atletismul este — sau cel puțin ar trebui să fie, potrivit documentelor elaborate de C.N.E.F.S. — disciplină prioritară. Lucrurile însă nu merg bine la nivelul unităților.

REP : S-ar putea presupune că singura problemă de rezolvat în atletismul românesc este organizarea cît mai riguroasă a acestor unități pe care dumneavoastră le-ați numit „cluburile sportive școlare de mare performanță". Și gata ! Ele sînt, într-adevăr, importante, esențiale chiar — subscriem — pentru activitatea generală de creștere a performerilor în atletism. Dar selecția, problemele principale ale selecției, care nu pot fi, de ani de zile, rezolvate ? Ni se pare că aici stau lucrurile cel mai rău...

C. NOURESCU : Problema selecției are o deosebită importanță și îmbracă multiple aspecte. Aș începe cu unul, și spun că e și cel mai important. Iată, educația fizică predată în clasele mici, I—IV, nu are darul, așa cum este ea efectuată în școală, să ne ajute pe noi, specialiștii, în munca noastră de mai tîrziu. Din această cauză, noi abia trebuie să începem, realmente, performanța, cu copilul din clasa a V-a, adică de la vîrsta de 11-12 ani, învățîndu-l elemente de bază care ar fi trebuit să-i intre în obișnuință încă din clasele elementare. Antrenorii noștri cred că nu mai au timp și trec direct la specializare, fără a lucra pe suportul, singurul valabil, al unei complete dezvoltări fizice generale. Sînt ani pierduți, irecuperabili. Țin să menționez că numărul de ore de educație fizică nu diferă prea mult la noi față de R. D. Germană sau U.R.S.S., țări cu atletism foarte avansat. Problema privește conținutul acestor ore și modul de a le efectua.

I. MIRONESCU : Profesorul Nourescu aduce în discuție problema educației fizice și atletismului în școli. Cunoaștem sarcinile educației fizice școlare, care-și are un loc bine definit în programa de învățămînt. Din inspecțiile noastre, efectuate în teren, reiese că lucrurile se petrec, în general, conform programei. Că profesorii de educație fizică nu-și fac întotdeauna datoria, e altceva. Ceea ce trebuie să spunem acum e că profesorii de educație fizică din școală ar putea interveni mult mai eficace în procesul de selecție.

V. SIMIONESCU : Într-adevăr, așa stau lucrurile. Profesorul de școală trebuie să devină factor esențial al selecției pentru performanță. Adaug : trebuie să devină factor esențial cu atît mai mult cu cît e necesar să se renunțe la „acțiunile-mamut" de selecție la care sînt chemați pe un stadion mii sau zeci de mii de elevi. Acești copii nu vor fi trecuți niciodată prin teste cît de cît concludente, sporind în același timp caracterul festivist al unor asemenea acțiuni.

REP : Toate acestea se cunosc. Problema e : cum își fac sau cum... nu-și fac datoria profesorii la acest capitol esențial al selecției ?

I. MIRONESCU : Lucrurile nu se petrec decît arareori așa cum ar trebui și cum se specifică în multe din directivele pe această temă ale M.E.I. sau în cele, comune, ale M.E.I. și C.N.E.F.S. Iar cînd aportul acestor profesori se face totuși simțit relațiile lor cu antrenorii de cluburi sau de la cluburile sportive școlare sînt dependente de factori aleatorii : afinități personale, specializarea inițială a profesorului de școală, cointeresare, apropierea geografică dintre cele două unități și altele. Din asemenea motive, mulți elevi, care puteau fi îndrumați cu bune rezultate spre atletism, au ajuns să practice cu totul alte sporturi. Vreau să spun că se face necesară statornicirea unor relații clare, principiale, în interesul general al sportului, între profesorul de școală și cel de la C.S.Ș. sau antrenorul clubului de performanță.

REP : Există un sistem național unic de selecție, care pune lucrurile la punct în această direcție !

I. MIRONESCU : Sistemul național de selecție conceput de C.N.E.F.S. privește copiii cu aptitudini. El trebuie să coexiste cu sistemul S.U.V.A., sistemul unic de verificare a aptitudinilor, editat de M.E.I. Deși nu există apropieri între cele două sisteme, ar trebui să nu fie nici vreo contradicție. Ambele sînt obligatorii ! Noi am făcut eforturi în acest sens, dar se pare că în teritoriu sistemul național unic de selecție nu este aplicat așa cum a fost el conceput. Existența sistemului de selecție este de apreciat, dar conținutul său, evidențiat în practică, nu !

REP. : Cine ar fi trebuit să vegheze la aplicarea corectă a sistemului național unic de selecție în școli ?

I. MIRONESCU : Am făcut eforturi în această direcție, dar trebuie întreprinse și altele, în continuare. De pildă, M.E.I. a permis tuturor elevilor dintr-o școală să participe la competițiile adresate școlarilor, inclusiv celor legitimați la cluburi sau la C.S.Ș., pentru a nu se mai manifesta obișnuita rezistență din partea profesorilor de școală la acțiunile de selecție și îndreptare a elevilor lor spre secțiile de performanță. De asemenea, una dintre modalitățile de apreciere a profesorilor de educație fizică din școli este și preocuparea acestora de a pregăti și oferi elemente talentate unităților de performanță.

REP : Cine face aceste aprecieri ?

I. MIRONESCU : Direcția școlii.

REP : Chiar dacă directorul școlii are specialitatea biologie, să zicem ? Sau matematică ? Sau chimie ?

I. MIRONESCU : Da, Eu nu văd nici un neajuns în asta.

SECȚII DE ATLETISM : 169.

CADRE TEHNICE DE SPECIALITATE : 529 (431 cu norma întreagă + 98 cu plata cu ora).

JUDEȚE CU ATLETISMUL DISCIPLINĂ PRIORITARĂ : 41.

GH. TEȘU : Îmi permit să afirm că, în realitate, la aprecierea profesorilor, nu se ine cont de acest criteriu.

V. SIMIONESCU : În acest sens există un ordin emis de minister.

GH. TEȘU : Pe teren, de multe ori, acest ordin nu se respectă ! Eu activez de 25 de ani în atletism. Am făcut sport de performanță cu elevii de clasa I și pînă la nivel de lot național. Cunoscînd, deci, foarte bine problemele atletismului, pot susține că lecția de educație fizică — și aici nu sînt de acord cu poziția secției de resort a Ministerului Educației și Învățămîntului — ar trebui să fie etapa de temelie pentru sportul de performanță. Spun și eu că programa este, în general, bună, dar ea nu-i respectată, orele nu sînt ceea ce ar trebui să fie. Elevii din clasele V—VIII ale multor școli nu posedă elementele de bază ale educației fizice, nu pentru că programa nu le-ar cuprinde sau specifica, ci pur și simplu pentru că profesorii nu le predau ! Ne vin copii foarte dotați, dar noi, profesorii și antrenorii de la cluburi, trebuie abia să facem educație fizică cu ei !

I. MIRONESCU : Noi cutreierăm întreaga țară, cunoaștem realitatea. Nu sînt de acord cu aprecierea că în general nu se face educație fizică.

GH. TEȘU : Sînteți inspector, cînd efectuați inspecția, atunci, într-adevăr, se face ora așa cum ar trebui să se facă mereu.

I. MIRONESCU : Poate fi ceva adevăr în aceasta, dar avem la dispoziție un sistem de teste, normele S.U.V.A., care sînt obiective. Ele ne arată pe loc dacă profesorul inspectat a muncit bine sau nu.

REP. : Ce valoare au normele S.U.V.A. din punctul de vedere al performanței în atletism ?

GH. TEȘU : După opinia mea, normele din sistemul SUVA sînt foarte scăzute. De curînd am fost la Liceul „Gheorghe Șincai" din Capitală. Au fost testați elevi din clasa a VIII-a. Ei bine, 99 la sută ar fi trebuit să ia mai mult decît nota maximă după modul cum au îndeplinit cerințele sistemului !

V. SIMIONESCU : Normele sistemului SUVA au fost elaborate pe baze științifice. În plus, am cerut ajutorul centrului de calcul la alcătuirea normelor SUVA. Trecerea lor denotă starea bună de sănătate a imensei majorități a celor 4 milioane de copii din țara noastră. Pe de altă parte, statistic vorbind, practica a arătat că, supuși selecției, doar 10 la sută dintre copii sînt capabili de performanță. Deci, aceștia trebuie să se supună altor criterii de apreciere. Vreau să spun că pentru școală, sistemul SUVA este foarte bun, iar pentru performanță sistemul național unic de selecție e ... la fel de bun !

REP : Dacă așa stau lucrurile — și așa stau ! — e clar că nu existența concomitentă a celor două sisteme încurcă lucrurile, ci mai curînd cei desemnați și plătiți pentru a le face eficiente. În aceste condiții, după trecerea normelor SUVA de către elevi, în condiții optime, profesorii își consideră misiunea îndeplinită, aprecierea muncii lor făcîndu-se după sistemul SUVA, și uită să mai acorde o atenție la fel de mare și îndeplinirii prevederilor sistemului național unic de selecție. Concret : ce se poate face pentru îndreptarea lucrurilor ?

I. NOURESCU : Cu ani în urmă, conducerile ministerelor apreciau școlile profesionale pe baza rezultatelor înregistrate de elevii sportivi în competițiile pe departament. În aceste școli profesionale erau foarte mulți elevi proveniți din mediul rural, cu calități excepționale pentru performanță.

REP : Lucrurile s-au schimbat de atunci. În momentul de față, copiii din mediul rural nu mai vin la oraș, la școală. S-au mutat școlile la sat. În consecință, se pare, că, de astă-dată, trebuie să se deplaseze profesorii de la cluburile sportive școlare și antrenorii de la cluburi în mediul rural pentru a efectua selecții corespunzătoare !

V. SIMIONESCU : Poate că ar fi bine să se inițieze, pe plan local, competiții pe diferite ramuri industriale, la care să participe numai elevii din liceele de aceeași specialitate. Forurile locale au această posibilitate, cu atît mai mult cu cît una dintre ultimele recomandări ale C.N.E.F.S. specifică organizarea în mai mare măsură a unui calendar competițional local, la nivelul orașului, municipiului, județului.

REP : Ar fi, într-adevăr, interesant ca fiecare județ să aibă un campionat local de atletism rezervat, de pildă, elevilor din școlile și liceele agricole, în care unul dintre criteriile de apreciere a muncii profesorilor să fie comportarea elevilor lor în aceasă competiție.

● **În principal, masa rotundă organizată de ziarul nostru, a evidențiat necesitatea ca ATLETISMUL SĂ DEVINĂ SPORT PRIORITAR MAI ALES LA NIVELUL JUNIORILOR ȘI COPIILOR. Cu alte cuvinte, creșterea schimbului de mîine trebuie să stea în atenția tuturor factorilor cu atribuții din județe.**

● **Pe această linie, acțiunea de selecție — esențială în activitatea cu copiii și juniorii — trebuie reconsiderată. Acțiunile largi, cu sute și mii de copii chemați la cîte un cros, nu pot constitui un criteriu valabil de apreciere a viitoarelor talente. ACȚIUNEA DE SELECȚIE TREBUIE SĂ FIE O PREOCUPARE PRIMORDIALĂ A PROFESORULUI DE ȘCOALĂ, DESFĂȘURATĂ LA LOCUL DE MUNCĂ AL ELEVULUI, ADICĂ PE TERENURILE DE SPORT ALE UNITĂȚII SALE ȘCOLARE. Brigăzile interdisciplinare trebuie să se deplaseze — ele însele — în școli și să pună științific, în aplicare cerințele sistemului național unic de selecție. Devine necesară** activizarea comisiilor județene de selecție, **pînă acum ele neîndeplinind rolul pentru care au fost înființate.**

● **A ieșit, de asemenea, în evidență că în școală, elevii nu aleargă, nu sar și nu aruncă decît mult prea puțin, față de posibilitățile fizice pe care le au. Din acest motiv, antrenorii de la cluburile de performanță nu-și pot face așa cum trebuie meseria, ei fiind obligați să suplinească golurile din EDUCAȚIA ATLETICĂ pe care școala ar fi trebuit să le umple, la vremea potrivită.**

● **Sistemul de apreciere SUVA și sistemul național unic de selecție nu sînt nici unul, nici altul, facultative ! Traducerea lor în practică constituie obligații ale profesorilor de educație fizică din școli. Aprecierea activității cadrelor didactice după criteriul depistării și îndrumării elementelor valoroase din școlile lor spre unitățile de performanță trebuie să devină realitate, nu doar recomandare.**

● **Cadrul organizatoric al cluburilor sportive școlare poate fi substanțial îmbunătățit prin înființarea unor UNITĂȚI-FANION, MODELE ORGANIZATORICE, în fiecare județ.**

Masă rotundă realizată de Radu TIMOFTE